

Ἴταλ. campo, Γαλλ. champ. Κάμπος ἐν γένει καλοῦσι τὰς εὐφόρους καὶ πεδινὰς χώρας τῶν χωρίων. ἔνθα ἡ γεωργία πορρίζεται ἀφθόνην καρπούς. Ἐκ τούτου καὶ αἱ ἀκόλουθοι παροιμιαὶ τῶν ὁποίων τὴν σημασίαν, ἕκαστος καταλαμβάνει· «Τοῦ λωλοῦ τὰ ὄρη παίνα, μὰ σὺ τοὺς κάμπους βάστα». Ἐτέρα παρεμφερῆς εἶναι ἡ ἀκόλουθος· «Ὁ λωλὸς τὰ ὄρη πιάνει καὶ ὁ φρόνιμος τοὺς κάμπους», παροιμία δηλοῦσα, ὅτι ὁ μὲν ἀνόητος ζητεῖ τὰ ἀδύνατα, ὁ δὲ φρόνιμος τὰ δυνατὰ καὶ εὐφορα.

Ὅμορφη ποῦ ἴν ἡ νύφη μας, σάν τὸ ρουδι μαντίλι,
Σάν ποῦ ἴν ὁ κάμπος πράσινος, τὸν Μᾶ καὶ τὸν Ἀπρίλι.

Ἔχετε γιὰ ψηλὰ βουνά, τσ' οἱ κάμποι μὲ τὰ ρόδα,
Βρυσούλες μὲ τὰ κρῦα νερά, τσ' ἐγὼ μισεύω τώρα.

Ὅλον τὸν κόσμον κι' ἄν θωρῶ, κάμπους καὶ περιβόλια,
Σάν δὲν θωρῶ τὰ μάθιά σου, χαμμένα πᾶνε ὄλα.

Κανάργιος, ὁ βαθύχρους.

Κάνα, μικρὰ ριζίδια. Ἑλλ. Κάννη, κάννα κάλαμος, σύμπλεγμα.

Καππάσι(ον), κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τῶν γυναικῶν, συνηθέστερον ἐν τῇ Χώρᾳ. Ἴταλ. cappa, εἶδος μαντιλίου μετὰ κουκούλιου ἢ κοσμήματος. Περὶ τῆς λέξεως ταύτης, πρβλ. Κοραῆ (Ἄτ. Τομ. Α', σελ. 220). Ἡσύχ. «Καππάτια, γυναικεῖα ἱμάτια». Τὸ καππάτιον μετεσχηματίσθη εἰς καππάσιον.

Κάπρος, ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος. Τὸ πάλαι ἐκαλεῖτο σύαγρος, τὴν σήμερον ἀγριογούρουνον. Ἡσύχ. «Κάπρος σύαγρος ὡς ἄγριος». Ὁ Σωμαβέρας μνημονεύει τὰ καπρόδοντα, ὀδόντια ὅμοια τῶν ὀδόντων τοῦ κάπρου (sanglier). Ὁ Βλάχος, λέγει, Κάπρος σύαγρος, ὡς ἄγριος. Ὁ Βυζάντιος Κάπρος, ὁ ἀρσενικὸς χοῖρος.

Καρβουνοστία, σωρὸς ἀναμμένων ἀνθράκων. Ἑλλ. Ἄνθρακιά. Ἡ λέξις αὕτη ἡ Χιακὴ εἶναι σύνθετος ἐκ τοῦ Ἴταλ. carbone, ἄνθραξ καὶ ἐστία κοινῶς στία.

